

תשפ"א י"ט באב
2021 28 ביולי

מספרנו 5696/מה
סווג: **בלתי מסווג** / פנימי/רגיש/מסווג

פרוטוקול

ישיבת מליאת המועצה ד' שלא מן המניין לשנת 2021

מיום רביעי, י"ג בתמוז תשפ"א, 23.06.2021

- הופק ע"י: בונוס פרוטוקולים בע"מ, טלפון: 03-5373237 -

משתתפים:

		חברים:
- ראש המועצה	מר יוסף ניסן	
- חברת מועצה וסגנית ראש המועצה	גב' ברוריה אליעז	
- חבר מועצה וסגן ראש המועצה	עו"ד קובי נודלמן	
- חבר מועצה וסגן ראש המועצה	מר שלומי שטרית	
- חברת מועצה	גב' רונית דמרי עינאש	
- חברת מועצה	גב' עדי זנד	
- חבר מועצה	פרופ' עפר לוי	
- חבר מועצה	מר כפיר מימון	
- חבר מועצה	פרופ' מתי ליפשיץ	

		סגל:
- יועץ משפטי	עו"ד יגאל ברק-עופר	
- מזכירת המועצה	גב' עדנה זטלאוי	
- גזברית המועצה	גב' חגית מימון מגירה	
- מהנדס המועצה	מר אלעד ארזי	

על סדר היום:

1. דיון בנושא התפטרות מנהלת בית הספר.

מר יוסף ניסן: ערב טוב לכולם, פותחים את הישיבה. למעשה יש לנו פה ישיבה בנושא צו הארנונה, ועוד נושא של מנהלת בית הספר, שלצערנו הודיעה, ונפתח את זה כמובן לדיון, כל אחד יוכל לומר מה שעל ליבו.

מר שלומי שטרית: אולי נבדוק איפה כפיר, זה מאוד הפריע לו.

מר יוסף ניסן: הוא צריך לבוא.

עו"ד קובי נודלמן: ... בית ספר.

מר יוסף ניסן: כן, בית ספר.

(מדברים ביחד)

מר יוסף ניסן: אני רוצה להתייחס במילה לישיבה האחרונה, שבאמת הגענו למקומות שאנחנו לא צריכים להגיע אליהם, ואני מאוד-מאוד מבקש שלא נגיע אליהם שוב, שאנשים לא נותנים פה כבוד אחד לשני, הישיבות פה מתנהלות בצורה לא מסודרת, כל אחד מדבר מתי שהוא רוצה, קם ומדבר מתי שהוא רוצה. אני מציע שבישיבה הבאה נביא לפה נוהל של התנהלות בישיבות מועצה. בסדר? שיהיה מקובל על כולם, שלא יהיו ויכוחים אחר כך וטענות כאלה ואחרות. בסדר?

מר שלומי שטרית: כן, אבל בתנאי אחד. אני אגיד לך מה התנאי. שאתה תכבד את חברי המועצה. תבין שחבר מועצה אחד מעוניין שתתכנס הישיבה ואסיפה לא מן המניין, אתה חייב לכנס את הוועדה. אתה לא יכול לזלזל בשורה כזאת.

מר יוסף ניסן: לא, צריך 3.

מר שלומי שטרית: 3 תמיד יש. אתה לא יכול לזלזל בצורה כזאת ולבקש מאיתנו שאנחנו... אתה מבין?

מר יוסף ניסן: למה לזלזל?

מר שלומי שטרית: ככה. כי אם אנחנו מבקשים ישיבה, יוסי, אתה חייב לכנס אותה.

מר יוסף ניסן: אז כינסנו. ביקשו וכינסנו.

מר שלומי שטרית: גם לגבי נושא של ההתנגדויות. תראה כמה זמן אתה דוחה את זה. אתה יודע שזה בוער בי, אתה יודע שהיו תאריכים, יש תאריכים. אתה דוחה ודוחה ודוחה.

מר יוסף ניסן: ההיפך, הקדמנו את זה, נקבע לספטמבר.

מר שלומי שטרית: לא, יוסי, זה לא יעזור. אתה לא יכול לעשות 2 ועדות ואחרי חודשיים עוד ועדה. הוא צריך 3 תאריכים בצורה מסודרת לגמור את זה.

מר יוסף ניסן: יש לך חודש מהיום ישיבה.

מר שלומי שטרית: להזמין את יועץ התנועה ש... ב-60,000 ש"ח, לגמור את כל הסיפור, להביא את התשובות ולגמור את העניין הזה.

מר יוסף ניסן: איזה יועץ תנועה? על מה?

מר שלומי שטרית: אתה ביקשת שאנחנו נדחה את הישיבות כי אתה מוצא יועץ תנועה. ואפילו ענת, את זוכרת שביקשנו את ה-

גב' רונית דמרי עייאש: רונית.

מר שלומי שטרית: רונית, על יועץ התנועה. ביקשנו.

מר יוסף ניסן: איזה יועץ תנועה?

מר שלומי שטרית: לא יועץ תנועה. אתה לא זוכר שביקשת יועץ תנועה?

מר יוסף ניסן: אני ביקשתי יועץ תנועה?

גב' ברוריה אליעז: על מה מדובר, שלמה?

מר שלומי שטרית: אתה ביקשת יועץ תנועה, אלעד?

מר אלעד ארזי: ... (לא שומעים)

מר שלומי שטרית: אלעד ביקש. למה דחינו את ההתנגדויות.

מר יוסף ניסן: לא צריך יועץ תנועה. למה יועץ תנועה?

מר שלומי שטרית: בגלל זה דחיתם את ההתנגדויות.

מר יוסף ניסן: לא, ממש לא, ממש לא.

גב' רונית דמרי עייאש: זה לא נכון, סליחה. צודק שלומי, קיבלנו מייל בצורה מסודרת מידי דיאנה, שבא ואומר – חברים, בעקבות זה, ראינו לנכון לקחת יועץ תנועה, לבחון מחדש את התנהלות התנועה בתוך היישוב, מחוץ ליישוב, עם המחלף ובלי המחלף. קיבלנו מייל.

מר שלומי שטרית: קיבלנו...

מר יוסף ניסן: אני לא ראיתי, אני לא רואה שום סיבה לקחת יועץ תנועה.

גב' רונית דמרי עייאש: אתה לא ראית מייל? אתה שלחת. זה מהמועצה יצא.

מר יוסף ניסן: אוקיי, יכול להיות, יכול להיות. אני לא רואה שום סיבה לקחת יועץ תנועה.

מר שלומי שטרית: זה אתה אמרת.

מר יוסף ניסן: זה להוציא עשרות אלפי ₪.

מר שלומי שטרית: נו באמת, לפרוטוקול יוסי.

מר יוסף ניסן: זה להוציא עשרות אלפי ₪ שלא לצורך.

מר שלומי שטרית: אוקיי, סליחה סליחה.

גב' רונית דמרי עייאש: לא, לא, לא. זה מאוד חשוב פה.

דוברת: מה זה?

גב' רונית דמרי עייאש: העניין הזה זה לא עניין הצורך. אם יהיה פה סיפור, עזוב את ה- 60,000-70,000 ₪, כמה שלא יעלה יועץ תנועה. יש לנו פה סוגיה, אם אין מחלפון, מה ההשלכה? זה קריטי לשכונה הזאת. זהו.

מר יוסף ניסן: אז בואי אני אסביר לך למה לא צריך.

גב' רונית דמרי עייאש: והכל בא מתוך ה-, מתוך המועצה...

מר שלומי שטרית: עזוב יוסי, עזוב. אתה רוצה שנדבר יפה ונתנהג יפה, סבבה. היו 3 תאריכים, שקבענו שיש 3 תאריכים.

גב' רונית דמרי עייאש: לא, אבל תן לו לענות.

מר שלומי שטרית: רגע, הוא יענה. היו 3 תאריכים.

מר יוסף ניסן: כן.

מר שלומי שטרית: אתה פתאום דחית אותם. אתה דוחה את זה ודוחה את זה. למה אתה דוחה את זה? אנשים שוכחים, תן לנו לגמור את זה.

גב' רונית דמרי עייאש: 1 לאוגוסט.

מר שלומי שטרית: בחודש אוגוסט, עוד חודש ישיבה.

מר יוסף ניסן: 1 לאוגוסט.

מר שלומי שטרית: למה אנחנו מושכים את זה אבל, יוסי?

מר יוסף ניסן: כי אנחנו רוצים לשמוע מ-8200 מה התוצאות של הסקר שהם עושים ליחידה, שיהיו לנו נתונים.

גב' רונית דמרי עייאש: ייקח להם זמן.

מר שלומי שטרית: אתה מחכה ל-8200?

מר יוסף ניסן: כן. בוא נשמע מהם מה זה, ונקבל החלטה.

מר שלומי שטרית: את המחלף, אם תהיה יציאה, אתם בדקתם או לא בדקתם? מבחינתי זה יותר חשוב, יוסי.

(מדברים ביחד)

מר יוסף ניסן: אבל יש סדר יום, חברים, עוד הפעם.

מר שלומי שטרית: זה לא מעניין אותי הסדר יום שלך, אוקיי? סדר היום לא מעניין אותי.

מר יוסף ניסן: לא מעניין, אוקיי.

מר שלומי שטרית: כי אם אתה חושב שאני אבוא לפה ואשקיע מהזמן שלי ואתעצבן.

מר יוסף ניסן: אף אחד לא מכריח אותך, שלומי.

מר שלומי שטרית: כן. בחרו בי 600 איש על המחלף הזה, אתה שומע?

מר יוסף ניסן: כן.

מר שלומי שטרית: בוא, תן לנו תשובה. בדקת אם יש יציאה או אין יציאה. תגיד לנו, אנחנו רוצים לדעת.

מר יוסף ניסן: יש בתב"ע, מה זאת אומרת?

מר שלומי שטרית: אלעד, אתה מהנדס.

מר יוסף ניסן: שלומי, זאת אומרת, הכתוב בתב"ע. שלומי, זה כתוב בתב"ע, הגיע הזמן שתדע.

מר שלומי שטרית: אנחנו קיבלנו מכתב שיש התנגדות ליציאה משם. אתם בדקתם? אני הבאתי לך את המכתב.

מר יוסף ניסן: זה כתוב בתב"ע. מה אתה רוצה? לא הבנתי.

מר שלומי שטרית: מה זה?

מר יוסף ניסן: כתוב בתב"ע.

מר שלומי שטרית: לא.

מר יוסף ניסן: אה, הצלחת להביא מכתב שלא יהיה מחלף נוסף?

מר שלומי שטרית: כן, כן.

מר יוסף ניסן: יופי.

מר שלומי שטרית: יופי.

מר יוסף ניסן: מצוין.

מר שלומי שטרית: עכשיו מה יופי? אתה רוצה לקיים פגישות, תאריכים, או לא? כי אם אנחנו לא סוגרים את זה יפה, אני לא אתן לך לנהל את הישיבות. אני לא פראיר שאתה תסתלבט עליי. תקשיב, על כולם פה אתה יכול, עליי לא. אתה מבין? תסתכל עליי. לא תהיה אף ישיבה עד שהתאריכים לא... בדבר הזה. אני ואתה נלחמנו שלא תהיה שכונת שרונים. אתה נלחמת על זה, יוסי. אתה רוצה להתהפך? – תתהפך, אין בעיה. אבל אתה תקבע תאריכים ותנהל את העניין הזה בצורה מסודרת.

מר יוסף ניסן: שלומי, עוד פעם אנחנו חוזרים-

מר שלומי שטרית: לא תבדוק את זה עוד חצי שנה-

מר יוסף ניסן: נקבע תאריך.

גב' ברוריה אליעז: שלומי, יש תאריך.

מר יוסף ניסן: יש תאריך.

מר שלומי שטרית: אבל אין תאריכים.

דוברת: יש, 1.8.

מר שלומי שטרית: מה 1.8? התנגדויות? עוד התנגדויות?

גב' רונית דמרי עייאש: לא, דיון שלנו.

מר שלומי שטרית: ומתי ההתנגדויות?

גב' רונית דמרי עייאש: אין יותר.

מר שלומי שטרית: לא, אז אני קיבלתי על התנגדויות.

גב' רונית דמרי עייאש: אין יותר.

מר יוסף ניסן: למה? זה כן, זה כן.

מר שלומי שטרית: ... עוד אבל.

גב' רונית דמרי עייאש: הנה, המהנדס אומר אין יותר.

מר שלומי שטרית: אתה אומר שלא?

דובר: ... בהתנגדויות, דיון בהתנגדויות.

גב' רונית דמרי עייאש: סיימנו. זה דיון שלנו.

מר יוסף ניסן: דיון בהתנגדויות.

מר שלומי שטרית: הנה, רגע, רגע. מזמינים עוד תושבים?

גב' רונית דמרי עייאש: לא.

מר שלומי שטרית: לא מזמינים עוד תושבים?

גב' רונית דמרי עייאש: אין. 1.8 דיון שלנו. יאללה, נקסט.

מר שלומי שטרית: מאה אחוז, תודה רבה.

גב' רונית דמרי עייאש: ... את הנושא של היועץ, אני רוצה לכבד את צורך ההנדסה-

מר יוסף ניסן: אני לא חושב ש-60,000 יש צורך.

גב' רונית דמרי עייאש: אני אעשה לך מגבית מהתקציב שאתה רוצה להעלות עכשיו, על ה-60,000 ש. יאללה.

מר יוסף ניסן: בסדר. חברים, אנחנו רוצים לדון בנושא של בקשתו של מתי-

גב' רונית דמרי עייאש: ושל עדי.

מר יוסף ניסן: ושל עדי, בנושא מנהלת בית הספר. מי רוצה לפתוח?

פרופ' מתי ליפשיץ: ביקשנו את הפגישה הזו, כי אני חושב שאי אפשר לעבור לסדר היום ולשתות קפה ולאכול עוגה, כשמנהלת בית הספר איריס התפטרה. לדעתי זו פגיעה קשה. אין לי ילדים בבית ספר, אבל יש לי ילדים בלהבים, ובמשמרת שלי במועצה, זו פגיעה קשה מאד לילדי להבים, ועל זה אני ביקשתי את הפגישה של היום.

תראו, אני לא הולך להגיד את הדברים כדי למנף את זה כמשהו פוליטי. שאף אחד לא יתפוס טרמפ על הדברים שאני הולך להגיד כמשהו פוליטי. אני אומר את זה מתוך ליבי, אני אומר את זה על טוהר העניינים בלבד, וככה תקבלו את זה. ישנם כמה אחראים למה שקרה כרגע לפיטוריה של איריס.

מר יוסף ניסן: התפטרותה.

פרופ' מתי ליפשיץ: התפטרותה של איריס, סליחה. ולדעתי יוסי, לך יש חלק חשוב מאוד בהתפטרות שלה. אתה ראש המועצה, זה תפקיד בפני עצמו. בשנתיים שהיא עבדה פה, אתה הלכת אחרי ההתנהלות של קובי. ומה שאני מבקש, רק תתנו לי לסיים את הדברים, אני מבטיח לשמוע אחר כך לכל אחד בלי להיכנס באמצע. אתה הלכת אחרי ההתנהלות של קובי, חוץ מתחילת הדרך שאיריס נבחרה, ואז הייתה תמיכה שלך, אבל אז זה היה לטובת כפיר ולטובת יהודית, ואולי גם מתוך ראייה ש...

מר יוסף ניסן: מה קשור יהודית לכפיר?

פרופ' מתי ליפשיץ: אל תפריע לי באמצע. אני אשמע את כל מה שתרצה להגיד, עם 2 אוזניים. אני אומר את מה שאני חושב. ובמהלך השנתיים האלה, אתה נתת לה גב קר וכמו שאמרתי, הלכת אחרי ההתנהלות של קובי, היא לא זכתה, לא ידעת, לא השכלת להכיר ביכולתה של איריס, והיא לא זכתה לקבל מראש המועצה את התמיכה ואת הגיבוי שהייתה צריכה לקבל, למעט התקופה האחרונה שהופיע לחץ מתוך חברי המועצה ולחץ מההורים, אז ניסית לחזור בך, אבל זה כבר כמו שכתבתי הרבה פעמים

בווטסאפ, זה היה מאוחר מידיי, וזה היה מעט מידיי. וזו האחריות שלך יש למה שקרה פה.

והזכרתי את קובי. יש לי הערכה לדברים טובים שאתה עושה, יש לי הערכה לדברים טובים שקובי עושה, ואני יודע שקובי בוועדת החינוך עשה הרבה דברים טובים. אבל פה יש לי ביקורת חד משמעית לקובי, חד משמעית אני חושב שקובי, אם להודות על האמת, מתחילת הדרך, קובי ורותי לא תמכו באיריס לתפקיד שלה כמנהלת בית ספר. רצו מישהו אחר. ובשנתיים האלה הם לא קיבלו את הגיבוי שאיריס הייתה ראויה לו, והם לא קבלו את התמיכה.

ואיך אני לומד את זה חוץ ממה שההורים סיפרו לי? אפילו ממה שאתה אמרת, קובי. בפגישה לפני חודשיים בערך, הייתה לך פגישה עם המפקחת, ויחד עם יוסי, ואמרת משפט שאני עכשיו מצטט אותו. הייתה שנת קורונה, אי אפשר לשפוט אותם, כי זו הייתה שנת קורונה, ניתן צ'אנס לעוד שנה ונראה איך היא.

אחרי שנתיים שהייתה פה להגיד את המילה 'ניתן צ'אנס', אולי לא אמרת את המילה צ'אנס, אבל זו הייתה המשמעות של הדברים. ניתן עוד שנה ונראה איך היא מתפקדת, זה להכניס לה קרח בפנים. האישה הזו, המורה הזו, המנהלת הזו התאמצה, ו-300 הורים לא טועים, 300 הורים שכתבו עצומה, ואם אני לא טועה, רוב או מרבית ועדי ההורים הצטרפו לעצומה הזאת, הם לא טעו בראייה שלהם, הם לא טעו.

ולא יכול להיות שאם אתה אומר משפט 'ניתן לה עוד צ'אנס', ואל תצטט אותי במילה, תצטט אותי במשמעות. ניתן לה עוד צ'אנס, אז כל השנתיים האלה, עזוב. אני רוצה להגיד לכם שדווקא תפקוד בקורונה, זה לא חכמה שהכל בסדר והכל מתנהל כשורה. דווקא כשיש בעיות כמו קורונה, זה המבחן היחידי איך מישהו תפקד. זה המבחן היחידי מה נעשה בתקופה הזאת.

ולדעתי קובי, אם אני אומר את הדברים ישירות בפנים, ואני מתכוון גם לרותי שלא נמצאת פה, אז אני לא רוצה להזכיר אותה יותר מידיי, כי היא לא תוכל להגיב כרגע, לך יש חלק נכבד מאוד בעזיבתה של איריס וחבל.

ואני רוצה לגעת בגורם השלישי שנמצא שיש לו אחריות פה, וזו ועדת חינוך, וחלק מאנשי ועדת חינוך יושבים פה. והיום אני גלוי, אז אני גם גלוי איתם. יש לוועדת חינוך חלק, כל אחד לפי תפקידו, כל אחד לפי חלקו. אבל יש לכם חלק במה שקרה פה.

גב' ברוריה אליעז: רק קובי, רק קובי.

עו"ד קובי נודלמן: לא, אני ועפר, הכל בסדר.

גב' ברוריה אליעז: אה, עפר גם?

עו"ד קובי נודלמן: חברי מועצה...

פרופ' מתי ליפשיץ: לא יכול להיות, אלה שנמצאים ואלה שלא נמצאים, ורבותיי, יש לי הערכה רבה לעפר, לא יכול להיות שאלו שבועדת החינוך יהיו פאסיביים, שהולכת פה מנהלת ועוזבת. זה לא יכול להיות. פאסיביות זה שותפות.

אני לא רוצה לכנות משפטים, אבל רק לצורך הדוגמא, מישהו שראה פשע, זה לא פשע מה שהיה פה, אבל מישהו שראה פשע ולא הודיע על כך ונשאר פאסיבי, הוא חלק מהאחריות שיש לו למה שקרה עם איריס.

אם אני רק אסכם את דבריי ב-2 משפטים, אני רואה את יוסי בתפקידו, ואני רואה את קובי בתפקידו, ואני רואה את ועדת חינוך. זה לא רק עפר, זה גם ועדת חינוך כגורמים ישירים לפגיעה קשה מאוד בילדים שלנו בלהבים. ולכן, אני ביקשתי את הפגישה הזו, שהדברים האלה ייכנסו לפרוטוקול של מה שקרה בשנה הזו עם מועצת העיר. ואני חלק מהמועצה.

עו"ד קובי נודלמן: אני רוצה להגיב לשאלה. האם ניתן לכולם לדבר?

מר יוסף ניסן: כן, כן. כל מי שרוצה לומר משהו, בבקשה, מוזמן.

עו"ד קובי נודלמן: אני אשמח לענות. אני חושב שאתי אומר דברים שחלקם יש טעם חלקם פחות, כי אני מכיר... מהצד שלי. אני לפחות אבסס את הדברים שלי על עובדות שהיו. אני לא אנסה להיכנס באמת לניואנסים של מילה כזו או אחרת, כי אני באמת חושב שאתה מתכוון... וזה בסדר גמור.

אם נקרא את הפרוטוקול הראשון, שהמנהלת הופיעה פה במועצה הראשונה שלה, בסדר? ואת הפרוטוקול של ועדת החינוך, ואני מבין שבתיה לא נמצא פה וחבל, כי אני חושב שהיא יכלה הרבה לתרום לידע של הדברים שהיו פה – תגלה דווקא שאני מאוד שיבחתי את המנהלת ותמכתי בה, ואמרת לי שהיא לא גב לכל דבר ועניין. זה נאמר לפרוטוקול.

לא לפרוטוקול, בפועל גם. כל דבר שהיא ביקשה, ואם בתיה הייתה פה היא הייתה אומרת לך, כל תקציב שהיא ביקשה לפעילות יזמנו ועזרנו ונתנו. ואם אנחנו מדברים על תקופת קורונה, כשרצו לתת לילדים שלנו יומיים ושלושה, מיד רצתי ליוסי, ויוסי יעיד פה, והוצאנו תקציבים ממקומות, והתעקשנו שהילדים שלנו יקבלו את הטוב

ביותר.

לא נדבר על המערכת, כי עשינו באמת מערכת שרצינו לתת אחרי תקופה ארוכה שגם הילדים ישבו בבית, לתת מענה גם לילדים וגם להורים, כדי שישבו כזה קהילתי קטן, שיכול לעשות קצת אחרת מאחרים, יהווה סוג של דוגמא לאחרים. ובמקום הזה התנהלו פה כל הזמן ישיבות, גם בוועדת חינוך, גם בקבוצות יותר קטנות, גם ביחד עם מנהלת בית הספר, גם ביחד עם מנהלת מחלקת חינוך. לא תמיד הסכמנו, אבל בסוף ראינו את טובת הילדים, וחיפשנו את הכסף ולהביא את האנשים שסייעו לנו.

מודה, אני לא חף מטעויות, הכל בסדר. לאורך השנתיים שאיריס נמצאת פה, התקשורת בינינו לא הייתה מספיק טובה, ולמטבע הזה יש 2 צדדים. כשאתם באים לכאן וטוענים כלפיי וכלפי ועדת חינוך, וכלפי ראש המועצה, מי שאתם לא רוצים, תדעו שלמטבע הזה יש 2 צדדים.

אני לא יכול לבוא, כמו שדיברת על אותה חברת שמירה בישיבה הקודמת ואמרת 'לא יכול להיות שאתה תבוא ותגיד שאצלך הכל בסדר'. אצלי לא הכל בסדר, אבל גם בצד השני לא הכל בסדר. ואני יכול להגיד לך שבאיזשהו שלב אני התייאשתי, ברמת היכולת שלי של התקשורת, כשהבנתי שלא רוצים לתקשר איתי, שאני בא מהמועצה וזה פוליטי, ולא רוצים אותי בבית הספר, או לא משתפים אותי בדברים הכי בסיסיים שבדרך כלל משתפים אנשים אחרים. אז הבנתי שהתקשורת איתי היא פחות טובה, וזה לא הולך לכיוון.

ניסיתי להפעיל צוות אחר שיעבוד מטעם ועדת חינוך מולה, ונכון, אתה מדבר על רותי, ורותי אני אומר לך, צריך לא להיזהר במילים כלפיה, משום שבאמת, אנחנו מדברים בסוף על אנשים, תזכרו, שבאים להתנדב מהזמן הפרטי שלהם, מהרצון שלהם לקדם את הילדים שלנו ואת היישוב, ואנשי חינוך טובים, וגם לא אנשי חינוך.

אנשים שגם אם לא הכי צודקים בעולם, הם באים ממקום מאוד טוב לתרום ולהירתם, ואני אומר לך, רותי הושיטה יד לאורך כל הדרך למנהלת בית הספר, והיו תקופות שאני אפילו, בגלל שחשבתי שאם אני טיפה אזוז הצידה אולי דברים יקרו, לא בהכרח קרו. עכשיו אני מאשים גם את עצמי, אבל אם תשאל גם את איריס בהוגנות רבה, היא גם תגיד לך שהיא טעתה באירוע הזה שהיא החליטה למדר, או כשהזמנו אותה מספר פעמים לוועדת חינוך, ובאתם, אם היא הייתה פה, אז היא הייתה אומרת לך. לא רצתה להגיע.

אני מודה שהטעות היחידה שלי, שכשווייתרתי, הפסקתי לתקשר, ותקשרתי באמצעות אנשים אחרים, שזה באמצעות בתיה ובאמצעות יוסי, ובאמצעות אנשים אחרים שניסו לקשר. יכול להיות ששגיתי פה בזה שאני לא באתי מולה. אמרתי לה – זה חשוב לי,

בואי נמצא את הדרך. כי בסוף, כשאתה מנהל מערכות, וגם טענה כלפיה, אותה טענה אני מעלה כלפיי – אתה צריך ללמוד להסתדר עם אנשים גם כשאתה לא אוהב דברים מסוימים. וזה בסדר גמור.

אבל הייתה באמת שנת קורונה שהתפרסה על שנתיים, ואמרתי – בוא, אני לא הולך להפריע לה באירוע הזה של בית הספר. ומצד שני, אני אומר לך, לא שותף ב-95% מהדברים שקרו בבית הספר גם כשביקשתי.

ותמיד דברים בדיעבד, וזה לא עבד. עובדתית זה לא עבד. אני יכול להגיד מה שאני רוצה וגם היא יכולה להגיד, אני יכול להגיד לך שאחרי שיחה של כמעט 3.5 שעות מלפני שבוע וחצי איתה, שנינו הבנו את הטעות שעשינו, בסדר? באירוע של האחריות של שנינו.

מעולם לא באתי אליה ואמרתי לה 'אני לא רוצה אותך פה, אני רוצה שתלכי'. לא היה שיח כזה, כי לא היו מפגשים לשיח כזה. אין פה את האירוע הזה. אמרתי, אני לא חף מטעויות. אבל לבוא ולהסתכל רק על צד אחד בתוך כל האירוע הזה.

גם לי יש ילדים, 3 בבתי ספר, החינוך חשוב לי מאוד. גם אם אני לא תמיד צודק, אבל החינוך חשוב לי מאוד, ולהבים חשובה לי מאוד, ואנשים פה חשובים לי מאוד. ואני בא ומזמני החופשי בא לפה בשעות הערב, כשאני מוותר על דברים אחרים, כי אני בא מהמקום האמיתי. זה לא שאני עושה טובה. אני רוצה לתרום ליישוב שאני גר בו. קשה לי לשמוע את כל הביקורת הזאת כשלא מסתכלים על זה בצורה מאוזנת.

ואני חוזר ואומר לכם – תזכרו, בוועדת חינוך, הרבה אנשים טובים שבאים מזמנם החופשי ומשקיעים, לא היה שיח נכון. אבל גם לא היה שיח שלא מכבד, לא היה שיח שבא ומתלהם, לא היה שיח כלפי ועדת חינוך, בטוח שלא, בטוח שלא. זה אנשים, שאם היית... אז היית מקשיב ומבין שזה לא האירוע, זה בכלל לא האירוע, זה לא האירוע.

ואני אומר לך, אנחנו לא המנהלים של איריס, אנחנו לא מחליטים בשבילה. זו הייתה החלטה שלה נטו. יכול להיות שהיא מבוססת גם על תחושות אישיות. הייתה לי שיחה איתה גם על הדבר הזה. אני לא חושב שזה רק האירוע. אני לא בטוח שזה רק האירוע.

גב' רונית דמרי עייאש: אני חייבת לשאול שאלה.

עו"ד קובי נודלמן: כן.

גב' רונית דמרי עייאש: בן אדם בחר את להבים מאופציות שהיו לו. היא רצתה לבוא ללהבים. את כל הטוב הזה שאתה מתאר, שיתוף הפעולה, הגיבוי והכספים והרעפת עליה כל טוב-

עו"ד קובי נודלמן: נכון.

גב' רונית דמרי עייאש: ופתאום, מסתיימת שנה והופ היא רוצה ללכת? זה קצת פער בין הטוב.

מר כפיר מימון: היא לא רוצה ללכת, היא רוצה לעוף.

גב' רונית דמרי עייאש: מתה לעוף, תודה כפיר.

עו"ד קובי נודלמן: אני אחבר את זה לאירוע האחרון.

גב' רונית דמרי עייאש: כי זה נשמע תלוש.

עו"ד קובי נודלמן: לא תלוש.

גב' רונית דמרי עייאש: כי חיבקנו אותה ואהבנו אותה וגיבינו אותה.

עו"ד קובי נודלמן: לא, זה נשמע שאתם לא מקשיבים. אני לא אמרתי תלוש, ואמרתי אני לא חף מטעויות.

גב' רונית דמרי עייאש: לא, זה שמענו, אבל אני שואלת.

עו"ד קובי נודלמן: זה לא תלוש, כי אתם מנסים להציג צד אחד. תנסו להקשיב גם לצד השני. אני לא אומר, כל מה שקרה פה עם האירוע של המפקחת שביקשתי לשאול מתי נותנים קביעות למנהלת, זה אחרי שאני שאלתי את יוסי. כי אמרתי ליוסי, הוא אולי הבן אדם היחיד שכמעט דיברתי איתו באירוע של המנהלת, זה יוסי. ואמרתי לו 'אני מרגיש שאין תקשורת טובה בינינו, אני לא מצליח לחבר את האירוע הזה. וביקשתי לשאול את המפקחת.

משם נוצר, אני גם לא יודע איך דרך אגב, כי אירוע של פגישה שקובעים אצל ראש מועצה, יוצא החוצה בתפוצת נאטו, זה גם לא ברור לי איך אירוע כזה. וגם בואו, חברים, מותר לנו לבקר, מותר לנו לשאול, מותר לנו גם לא להסכים, זה גם בסדר.

גב' רונית דמרי עייאש: הכל מותר.

עו"ד קובי נודלמן: אבל תשמרו על שפיות והיגיון.

גב' רונית דמרי עייאש: קובי, הכל מותר.

עו"ד קובי נודלמן: עכשיו אני אומר לכם, יש הרבה דברים שכשדיברתי עם איתה, אני אומר לך, שאם היינו יכול להיות מדברים לפני, יכול להיות שהדברים היו יותר בהירים, והיא הייתה חושבת אולי בצורה אחרת. אני באמת אומר לך את זה, אבל גם היא מכה על חטא באירוע הזה שגם היא שמרה על המקום שלה. אז יכול להיות ששנינו טעינו באירוע הזה. אבל חבר'ה, אין פה איזושהי-

גב' רונית דמרי עייאש: האחריות היא שלנו פה, חברי המועצה, שלנו.

עו"ד קובי נודלמן: גם שלה.

גב' רונית דמרי עייאש: מישהו שעובד ומביאים, ובית ספר להבים צריך להתנהל כמו שצריך להתנהל, ואתם אלה שמנהלים אותו מבחינת המועצה, אני לא מדברת מבחינת הבית.

עו"ד קובי נודלמן: אנחנו לא משרד החינוך, אל תשכחו.

גב' רונית דמרי עייאש: ברור שלא. לא היה לנו שום... של משרד החינוך, כולנו יודעים שלא הי השום עניין. נהפוך הוא, כמו שאתה אמרת, הייתה שיחה מעולה.

עו"ד קובי נודלמן: מצוינת.

גב' רונית דמרי עייאש: ומשרד החינוך גיבה אותה ונתן לה, והיה שיח מעולה. עכשיו אני מצטטת. ובסוף, בשורה התחתונה, מנהלת רוצה לעוף מפה.

עו"ד קובי נודלמן: זו הגדרה קשה.

גב' רונית דמרי עייאש: סליחה, ללכת כל עוד נפשה בה, כי היא לא רוצה להישאר, כי היא

לא יכולה לשאת את ההתנהלות היומיומית, כי היא לא הרגישה שהיא קיבלה גיבוי. ובבקשה, לאורך התקופה.

עו"ד קובי נודלמן: לא, אני חייב לענות.

גב' רונית דמרי עייאש: רגע, רגע. עכשיו תורי, עכשיו תורי.

עו"ד קובי נודלמן: אבל אנחנו בשיח.

גב' רונית דמרי עייאש: לא, עכשיו תן לי רק את הפואנטה להגיד. כי לאורך כל השיח, רמזת בכל דרך אפשרית, שהיה איזה קשר ישיר. אני אומרת פה להקלטה, לפרוטוקול-

עו"ד קובי נודלמן: קשר ישיר?

גב' רונית דמרי עייאש: כן. אתה אמרת לי כשיצאנו מהשיבה הקודמת, קיבלת את כל הנתונים.

עו"ד קובי נודלמן: איזה נתונים?

גב' רונית דמרי עייאש: כאילו את כל השיח מאיריס.

עו"ד קובי נודלמן: לא.

גב' רונית דמרי עייאש: פה אני אומרת לך לפרוטוקול.

עו"ד קובי נודלמן: את אמרת לי שלא פגשת אותה שנה.

גב' רונית דמרי עייאש: נכון.

עו"ד קובי נודלמן: אוקיי, מעולה.

גב' רונית דמרי עייאש: הנה, להקלטה.

עו"ד קובי נודלמן: להקלטה, מעולה. לא פגשת אותה שנה.

גב' רונית דמרי עייאש: פגשתי אותה בכניסה לבית הספר, אמרתי לך את זה כמה פעמים. אמרתי לך את זה אז.

עו"ד קובי נודלמן: אמרת שלא פגשת ולא ראית אותה. אמרת את זה...

גב' רונית דמרי עייאש: ממש. הנה, אני מוצאת את עצמי פה עוד הפעם.

עו"ד קובי נודלמן: האמת שזה לא-

גב' רונית דמרי עייאש: אבל זו לא הנקודה. זה קריטי.

עו"ד קובי נודלמן: זה לא.

גב' רונית דמרי עייאש: כי אתה רצית והתחושה הייתה שכל השושו הזה, להתנהל בשקט.

עו"ד קובי נודלמן: כל השושו הזה לשמור על כבודה.

גב' רונית דמרי עייאש: איזה כבודה? שאתה ממרר לה את התקופה?

עו"ד קובי נודלמן: איך אני ממרר?

גב' רונית דמרי עייאש: לאורך כל התקופה.

עו"ד קובי נודלמן: את יודעת מה את אומרת?

גב' רונית דמרי עייאש: בוועדת החינוך שמתנהלת כן יש שיח איתה, אין שיח איתה.

עו"ד קובי נודלמן: את יכולה לציין עובדות?

גב' רונית דמרי עייאש: אתה אומר את זה. את האומר את זה.

עו"ד קובי נודלמן: לא, אל תעשי לי פרשנות.

גב' רונית דמרי עייאש: לא היה שיח נאה איתה.

עו"ד קובי נודלמן: לא היה שיח?

גב' רונית דמרי עייאש: לא היה זה, לאורך תקופה. שורה תחתונה-

עו"ד קובי נודלמן: אז איפה, איפה כל ה... תסבירי לי את.

גב' רונית דמרי עייאש: מה?

עו"ד קובי נודלמן: איך יכול להיות שבן אדם, שלא נמצא איתך בשיח בכלל, יש לך איתו... אני לא מצליח להבין. מחד יש לי שיח ומחד אין לי שיח?

גב' רונית דמרי עייאש: מה זאת אומרת?

עו"ד קובי נודלמן: את אומרת עכשיו ש... הרי לא הייתי איתה בכלל בתקשורת, אז איך...?

גב' רונית דמרי עייאש: לא, בשורה התחתונה.

מר יוסף ניסן: ברמה היומיומית.

גב' רונית דמרי עייאש: אבל אתה אמרת את זה שלא תקשרת איתה.

עו"ד קובי נודלמן: אז איך מיררתי לה את החיים?

גב' רונית דמרי עייאש: ברגע שבן אדם רוצה לקום וללכת-

עו"ד קובי נודלמן: אבל אני שואל אותך שאלה.

גב' רונית דמרי עייאש: זה אומר שהוא בוחר לא להיות פה. מה זה?

עו"ד קובי נודלמן: אם לא פגשתי אותה בחודשים האחרונים, בשנת הקורונה אולי פעמיים.

גב' רונית דמרי עייאש: לא פגשתי אותה. אחרי הישיבה ההיא שהייתה בחוץ, מה הייתה המסקנה?

עו"ד קובי נודלמן: פגשתי אותה לפני... ימים.

גב' רונית דמרי עייאש: מה הייתה המסקנה? רגע.

עו"ד קובי נודלמן: שאין קשר.

גב' רונית דמרי עייאש: גם אחרי שזה, לא הלכת לשבת איתה. רק אחרי חודשיים מהישיבה הלכת להיפגש איתה.

עו"ד קובי נודלמן: קודם כל... להיפגש איתה, שאני חושב שזה...

גב' רונית דמרי עייאש: אתה תעשה מה שאתה רוצה.

עו"ד קובי נודלמן: אבל את לא יכולה להגיד, לא, שנייה-

גב' רונית דמרי עייאש: אתה תעשה מה שאתה רוצה, אבל האחריות שלנו זה על החינוך.

עו"ד קובי נודלמן: אבל האחריות גם שלי כמו שלך. לא פחות משלך.

גב' רונית דמרי עייאש: ברור לי.

עו"ד קובי נודלמן: אז בואי נדבר ברור.

גב' רונית דמרי עייאש: בשורה התחתונה... מנהלת שאנחנו חושבים שהיא טובה ליישוב.

עו"ד קובי נודלמן: בסדר גמור, מצוין.

גב' רונית דמרי עייאש: וזאת השורה התחתונה שנכשלנו, ואתה הובלת את הכישלון הזה. זהו.

עו"ד קובי נודלמן: א' – לא הובלתי את הכישלון הזה.

גב' רונית דמרי עייאש: עצם העובדה שלא הצגת את זה פה.

עו"ד קובי נודלמן: ואל תדברי איתי על כישלונות.

גב' רונית דמרי עייאש: זהו...

עו"ד קובי נודלמן: אני לא מצליח לשמור על מי ש...

מר שלומי שטרית: טוב, חברים, בואו, בואו נמשיך.

מר יוסף ניסן: יש לעוד מישהו משהו להגיד?

מר כפיר מימון: כן, בטח. רונית, סיימת?

גב' רונית דמרי עייאש: כן.

מר כפיר מימון: קודם כל, אני רוצה להגיד, בפרוטוקול לא רואים את מה שקורה פה, אבל זה נראה לי הזיה שראש המועצה יושב וצוחק, בדיון על מנהלת שמתפטרת. זה פשוט חייב להגיד את זה, יש פה אנשים שלא רואים מה קורה. צריכים להבין איך ראש המועצה שלהם נראה. הוא יושב וצוחק בישיבה על התפטרות של מנהלת. לדעתי זה ביזיון.

בכלל, בכל ההתנהלות, יש לנו קבוצת ווטסאפ ואנחנו דנים בזה, וזה בלט מאוד השתיקה של ראש המועצה. אין לו שום אמירה, שום כלום. זה פשוט, איך אני אסביר את זה – היעדר מנהיגות, היעדר כלום, שום חזון חינוכי, אין לו אמירה, אין לו מילה. קובי כנראה לא מרשה לו לדבר, והוא לא מוציא מילה מהפה בנושא כל כך חשוב.

עו"ד קובי נודלמן: יותר מידיי.

מר כפיר מימון: כנראה אמרתי. אמרתי כנראה. אבל אני פשוט מציין עובדות. הוא יושב וצוחק פה, וקבוצת הווטסאפ של המועצה שהיא קבוצה מאוד פעילה, שמעלים בה נושאים, חוץ מעכשיו להעלות שאילתות לישיבת מועצה, גם יש קבוצת ווטסאפ. העולם התקדם קצת, ואנחנו גם מדברים בקבוצת ווטסאפ, כי מנהלים את הדברים גם באופן שוטף, והוא לא הוציא שם אולי מילה בנושא החינוך.

עוד בטרם המנהלת התפטרה, עוד כשהעליתי את החיזיון שלי לפני חודשיים, כנראה חזיונות מתקדמים. אז שני הדברים האלה מאוד בלטו. לדעתי יש פה היתממות וניסיון לייפות את הדברים. אם היה לה כל כך טוב, היא לא הייתה מחליטה להתפטר ולעוף מפה.

ואם הייתה בעיה, קובי, אני חושב, מן הראוי בנושא כל כך חשוב, שאין תקשורת עם מנהלת, היה להעלות נושא כזה חשוב לישיבת מועצה. להגיד לפני חצי שנה, לפני שנה, לפני שנה וחצי 'חבריה, יש בעיה, אני רוצה להעלות אותה בפניכם, בואו נדון'.

אבל או שזה לא מספיק חשוב, או שלא הייתה באמת בעיה, או שאני לא יודע מה. במבחן התוצאה, כולנו פה נכשלנו, גם אני, זו אחריות של כולנו. לא הצלחנו למנוע מהמנהלת. אני חושב שהיא הייתה מנהלת מצוינת, הרבה הורים חושבים ככה, ועכשיו לכו תחפשו מנהלת עכשיו בקיץ או מנהל, אחרי שיצא לנו שם של מקום שאף אחד לא רוצה להתקרב לפה.

גב' רונית דמרי עייאש: בדיוק.

מר כפיר מימון: זה עצוב מאוד .

גב' עדי זנד: אני רוצה להתייחס. אני רוצה להתחיל ממשוה מעוד כללי ולסיים במשהו מאוד אישי. אשית, כשראש מועצה, מחזיק תיק חינוך ומנהלת מחלקת חינוך הולכים לפגישה עם מנהל המחוז ועם מפקחת-

עו"ד קובי נודלמן: לא עם מנהל מחוז.

מר יוסף ניסן: לא עם מנהל מחוז.

גב' עדי זנד: הייתה מפקחת.

עו"ד קובי נודלמן: לא מנהל מחוז.

גב' עדי זנד: בסדר. היה מכתב ממנהל מחוז. זה הובא בפני מנהל המחוז, בסדר? אני אחזור עוד פעם על המשפט, סליחה, תמחקו את המשפט הקודם. כשראש מועצה, מחזיק תיק חינוך ומנהלת מחלקת חינוך הולכים לדבר עם מפקחת על תפקודה של מנהלת או על המנהלת – זה בדרך כלל לא מגיע ממקום של פרגון, אמון והכרת תודה. כי כשעושים את זה ממקום של פרגון והכרת תודה, זה בדרך כלל מתקיים ביחד, בנסיבות מאוד משמחות. ברוריה מסתכלת עליי, היא יודעת על מה אני מדברת. אז קודם כל, יש פה פעולה שנעשתה, שהיא פעולה שיש בה איזשהו חוסר אמון או ספק שמועלה מטעם מועצה ביחס למנהלת בית הספר.

שנית, ביישוב קטן כמו שלנו, להבדיל מיישובים מאוד גדולים, הן של ראש המועצה ושל מחזיק תיק החינוך, הוא say מאוד מרכזי בהחלטות של משרד חינוך. משרד חינוך לא יצא נגד רצון של רשות. ברשויות יותר גדולות זה יותר קל לטשטש את זה לפעמים, אבל ברשות קטנה כזאת כשיש בית ספר אחד, אף אחד לא ילך כנגד. דרך אגב, גם במכרז אם ראש מועצה יגיד 'לא רוצה אני את המנהל/מנהלת הכי טובים בעולם', גם אם כולם חושבים שהם הכי טובים בעולם, לא יבחרו בו.

מר שלומי שטרית: זה בהכל ככה.

גב' עדי זנד: רגע, שנייה, בסדר. אז קודם כל, זה דברים כלליים שידועים. כשמנהלת בית ספר מרגישה, מנהל/מנהלת, לא משנה, מרגישים שהם עשו מעל ומעבר ליכולתם, ומה שהם מקבלים זה סוג של הבעת אי אמון, שהלכו לשאול או לדבר עליהם, יכולות להיות להם 2 אפשרויות.

אפשרות אחת – להוריד את הראש ולהמשיך בתוך המהלך. והאפשרות השנייה – שאנשים עושים אותה, זה לקום וללכת. האפשרות השלישית – זה להילחם. אני חושבת שביישוב כמו שלנו, כשמנהל בית הספר, שהוא תושב היישוב, יש גם סוגיות שקשורות במשפחה שלו, בילדים שלו, במעגלי החברים שלו. וכל מי שעובד פה ביישוב, אני לא מדברת עלינו, עזבו, אנחנו לא נחשבים. גם אנחנו חוטפים, אבל נניח. כל מי שעובד פה ביישוב, יודע שהוא או משפחתו חשופים לדיבור. פעם קראו לזה הדיבור בבריכה, לדשא בבריכה. אני כבר הרבה שנים לא נמצאת שם, אבל אני מתארת לעצמי שזה מתקיים, מעגלי השיח האלה מתקיימים. על כל עובד מועצה, וגם כנראה עלינו חברי המועצה.

ולהיות בפה של אנשים, במקום שאתה גר בו, במיוחד כשאתה בפה לא הסימפטי, אלא

בפה הלא סימפטי, זה לא כיף. אני אגיד את זה בלשון הכי עדינה. זה ממש לא כיף ולא עושה חשק.

ודבר אחרון ושלישי שאני רוצה להגיד, כשמנהלת, וכאן אני מתחברת לאמירה של כפיר, כשמנהל בית ספר מחליט ללכת מיישוב שגם ככה הדימוי שלו לאורך השנים במערכת החינוך הוא לא משהו בעניין הזה של גיבוי למנהלים וחיים טובים למנהלים, הפסדנו את המנהל הבא, הטוב. הדימוי, הרעש שלנו רק הולך ומעמיק. אז זה לא עושה לנו שום דבר טוב.

אני חושבת שזו אות עניות בשבילנו, שאנחנו מגיעים לסיטואציה כזאת. אני כן יכולה להגיד, ושוב, לא הייתי בוועדה שבחרה את איריס, אני אומרת את זה רק מפי שמועה, ואם אני טועה, אני מתנצלת פה בפני כולם.

כשאיריס נבחרה, ניגשה למכרז, ניגשו עוד אנשים למכרז. והיו פה אנשים מסביב לשולחן שלא רצו את איריס. יוסי מאוד רצה את איריס, ונתן לה גב ובחר אותה, למרות שאנשים אחרים שהוזכר שם פה היום מסביב לשולחן, רצו מישהו אחר. יש לו שם אפילו, אני לא רוצה לפגוע, לא בו ולא להכניס את זה לפרוטוקול. זה כן מכובד. אני חושבת שזה מאוד מכובד.

עו"ד קובי נודלמן: ... כשאת אומרת 'לכאורה' ו'אני לא יודעת', 'אם אני טועה, אז אני מתנצלת'. אז-

גב' עדי זנד: ולא אמרתי שם של אף אחד. קובי, לא אמרתי שם.

עו"ד קובי נודלמן: אני עדיין חושב ש... עדיין תהיו אחראיים...

מר שלומי שטרית: עדי, אני לא חושב. אני אגיד לך משהו.

גב' עדי זנד: שלומי, שלומי, תן לי לסיים, לא, לא, לא.

מר שלומי שטרית: לי היה את האינטרס הכי גדול עם אהרון עטיה...

גב' עדי זנד: לא, אני מצטערת. אני רוצה לסיים את הדברים שלי בבקשה. אני חושבת שההליכה של איריס מפה, דרך אגב, ועכשיו אני אגיד את המשהו האישי שלי. גמרתי להגיד את מה שאני אומרת. אתם יודעים, אני רק 35 שנה במערכת החינוך, אני מלווה המון מערכות חינוך בכל הארץ. אני לא אעיד על האיכויות המקצועיות שלי, אבל

אני אגיד שיש לי הרבה ניסיון והרבה קילומטרים ולעבוד עם המון מנהלים ועם המון רשויות.

כשזאת ההתנהלות כלפי מנהל, לא פלא שבסוף הוא לוקח את הרגליים שלו והולך למקום הבא. אני רק אומרת את זה, אני לא מתפלאת. אני מתפלאת שהיא החזיקה מעמד עד לפני שבועיים. ואנחנו צריכים לשאול את עצמנו איך הבאנו אותה לזה. ועכשיו אני רוצה להגיד משהו מאוד-מאוד אישי. הקבוצה הפעילה שלנו בווטסאפ, לפני מספר ימים קובי כתב שם משהו שהוא שמשחיר אותי.

עו"ד קובי נודלמן: שאלתי אותך שאלה, תעני.

גב' עדי זנד: ענית.

עו"ד קובי נודלמן: אגב, גילוי נאות, היית צריכה אולי להגיד את זה לפני אפילו. כשהתחיל כל השיח, יכולת להגיד 'הייתי אצל המנהלת...'.
גב' עדי זנד: שנייה, שנייה, לא, לא. אני מדברת עכשיו.

עו"ד קובי נודלמן: גם לנו מותר לדבר, זה לא נאום וזה לא מונולוג.

גב' עדי זנד: רגע, אבל אני נתתי לך לדבר, תן לי לסיים את הדברים שלי. עכשיו אני לא יודעת תאריכים מדויקים, לפני כחודשיים מנהלת בית הספר הרימה אליי טלפון. העיסוק שלי המקצועי זה בזה. הרימה אליי טלפון וביקשה ממני שהיא רוצה לעבוד, בהתחלה לא הבנתי, היא אמרה 'אני רוצה לדבר איתך'. אמרתי לה 'אוקיי', ואז היא אמרה לי 'אני רוצה לעבוד איתך, אני רוצה לקחת אותך כיועצת, כמומחית להובלת חזון, ייחודיות, וכן הלאה וכן הלאה'. אמרתי לה 'לא יקרה, לא יקרה. אני פה בתפקיד, אני חברת מועצה, אני לא מערבת. חד משמעית לא אני ולא אף אחד מהחברה שלי'.

ואז היא אמרה לי 'אני יכולה, אני מנהלת בית ספר, יש לי ניהול עצמי וזה'. אמרתי לה 'בשום פנים ואופן לא יקרה', סירבתי בתוקף. ואז היא אמרה לי 'אבל בכל זאת אני רוצה להיפגש איתך'. אמרתי לה 'תראי, כחברת מועצה וכמי שנותנת המון שעות מזמנה לטובת היישוב הזה, אני מוכנה להיפגש איתך פעם אחת, ורק באישור ובידיעה של מנהלת מחלקת החינוך וראש המועצה. ועד אז, לא'.

הלכה איריס ודיברה עם יוסי ודיברה עם בתיה, ורק אחרי שהיא חזרה ואמרה לי

'עדכנתי והם יודעים' וכן הלאה, נפגשתי איתה פעם אחת לשיחה על איך בונים חזון.

מר יוסף ניסן: זה לא נכון.

גב' עדי זנד: מה לא נכון? מה לא נכון? אני משקרת?

מר יוסף ניסן: לא.

גב' עדי זנד: אני משקרת?

מר שלומי שטרית: הוא אומר שאיריס לא פנתה אליו ושאלה אותו.

גב' עדי זנד: איריס פנתה.

מר יוסף ניסן: ממני היא לא קיבלה אישור כזה, וגם מבתיה לא, דרך אגב.

גב' רונית דמרי עייאש: יוסי, תקשיב טוב, כי אם אני מביאה עכשיו רק על הנושא הזה, בסדר? נדאג שמישהו יחתום שאתה משקר על זה, לא כדאי לך, יוסי.

מר יוסף ניסן: תתקדמי, כן.

גב' ברוריה אליעז: תפסיקו עם... אי אפשר לדבר? גם השם שלנו, איך אנחנו נראים.

גב' עדי זנד: יוסי, זה אני יודעת באיזה קודים אתיים אני עובדת.

מר יוסף ניסן: ההיפך, אפילו, עזבי, אני לא רוצה להגיד יותר מזה, אבל יש לי יותר מזה להגיד.

גב' עדי זנד: יוסי, אני יודעת באיזה קודים אתיים אני עובדת.

גב' ברוריה אליעז: אפשר לדבר, כמו שדיברנו עד עכשיו?

מר שלומי שטרית: אפשר, אפשר.

גב' רונית דמרי עייאש: אפשר. כשהשקר יוצא, זה כבר יותר מידי, ברוריה.

גב' ברוריה אליעז: לא, חבר'ה, בואו.

מר יוסף ניסן: אל תשתמשי במילים האלה, כי זה מיותר. מיותר.

גב' רונית דמרי עייאש: תן לי, תן לי, אני אשתמש בנוסח.

מר יוסף ניסן: בינתיים מי שמשקר בכל פוסט, את יודעת מי זה.

גב' ברוריה אליעז: חבר'ה, באמת.

גב' עדי זנד: אני יכולה לגמור?

גב' ברוריה אליעז: אנחנו נראים כמו הממשלה שהושבעה.

גב' רונית דמרי עייאש: ברוריה, איך שתקת?

פרופ' מתי ליפשיץ: למה שעדי לא תגמור את דבריה, תנו לה לגמור את דבריה.

גב' רונית דמרי עייאש: אכן.

גב' ברוריה אליעז: נכון, נכון. עוד פעם הפרענו, נכון. בואו.

גב' עדי זנד: אני התניתי את הפגישה החד פעמית הזאת, בזה שזה יהיה בידיעה ושקיפות מלאה של ראש המועצה ומנהלת מחלקת החינוך אני חושבת שזה התפקיד שלי לעשות, אני חושבת שזה היה חשוב שעשיתי את זה, ועשיתי את זה מכל הלב.

גב' ברוריה אליעז: והיא באה ואמרה לך שהיא קיבלה אישור.

מר כפיר מימון: מה עם יו"ר ועדת חינוך?

עו"ד קובי נודלמן: לא, זה לא קשור.

(מדברים ביחד)

מר שלומי שטרית: אני לא מאמין, אבל איתי היא לא דיברה.

דובר: כולנו מאמינים לעדי.

(מדברים ביחד)

מר כפיר מימון: יש פה סגן ראש מועצה שמחזיק את תיק החינוך. אתה מסיר אחריות. אתה עומד בראש מערכת, תיקח אחריות.

(מדברים ביחד)

גב' ברוריה אליעז: אל תתחילו שוב.

גב' עדי זנד: אני אסיים. ואז, כשישבתי איתה בשיחה מאוד אישית, כאילו על העניין של חזון ואיך עושים חזון, והצעתי לה איזו סדנה, שאיך היא תעשה את זה עם הצוות שלה, מכל הלב. שאלתי אותה שאלה אחת פשוטה. היא אמרה שמאוד קשה, שהייתה שנה מאוד קשה, אבל כל הצוות איתה ואיזה יופי וזה וזה, וכמה קשה וקשה וקשה. קשה כאילו בגלל שגם היא גרה ביישוב וגם זה וגם זה. ואמרתי לה 'אם קשה, אז למה את לא הולכת?'. נשבעת לכם, זה מה שאמרתי לה. והיא אמרה לי 'כי אני אוהבת את בית הספר, כי אני אוהבת את הצוות, כי אני אוהבת את מה שאני עושה, ואני לא אוותר'. זה היה לפני חודשיים.

גב' רונית דמרי עייאש: שלושה.

גב' עדי זנד: שלושה? סליחה.

גב' רונית דמרי עייאש: לפני חודשיים הייתה הישיבה, וזה קרה קודם.

גב' עדי זנד: ומאז, לא אני דיברתי איתה, לא היא דיברה איתי. אני לא מדברת עם אנשים בצורה שהיא לא שקופה לחלוטין. אבל אני יכולה להגיד לכם שלפני 3 חודשים איריס לא רצתה ללכת מפה.

פרופ' מתי ליפשיץ: אני רק ברשותכם אוסיף 2 משפטים ולא אדבר יותר בנושא הזה. תרשו לי 2 משפטים. חבריה, מבחן התוצאה קובע, אתם מוזמנים לדבר המון מילים, המון משפטים אתה יכול לדבר. גם את, גם קובי, גם כל אחד מכם. השורה התחתונה קובעת בחיים, וזה מבחן התוצאה. מבחן התוצאה הוא שאנחנו איבדנו את איריס בגלל התנהלות לא נכונה. אז שגינו, התנהלנו לא נכון, אבל מבחן התוצאה קובע. וכל מלל או כל משפטים שנאמר, הם לא תואמים למבחן התוצאה. רצינו, ביקשנו, ניסינו.

גב' עדי זנד: דיברנו יפה, עשינו.

פרופ' מתי ליפשיץ: מבחן התוצאה שאיריס התפטרה מתפקידה. ואני חושב שכל אחד מכם, בשמות שאני הזכרתי, צריך לעשות חשבון נפש.

גב' רונית דמרי עייאש: ועוד משהו, עפר וברוריה, כמו שכפיר שאל עשרות פעמים, אין לכם דעה בעניין? לא, באמת. זה חינוך, ברוריה.

מר כפיר מימון: קודם כל שראש המועצה ידבר וייתייחס. הוא לא מוציא מילה.

גב' ברוריה אליעז: אם את שואלת אותי, אז אני אענה.

(מדברים ביחד)

גב' רונית דמרי עייאש: שחרר פה את החבל.

מר כפיר מימון: שיביע את דעתו. בכל זאת, ראש עירייה. בנושא דיונים כמו חינוך. ב... יש לו הרבה מה להגיד, אבל בחינוך אין לו מילה מה להגיד. הזיה.

גב' ברוריה אליעז: אני אענה.

גב' רונית דמרי עייאש: וחבל שזה רק עכשיו.

גב' ברוריה אליעז: לא הובא, לא הובא לידיעת השולחן הזה, שאני מקווה מאוד שהוא יתנהל כמו שהתחילה השיחה ולא כמו שהיא נמשכה, ששוב חזרנו לסורנו, בסוגריים אני אומרת מרובעים עכשיו. אני קראתי את הפרוטוקול שעדנה שלחה, לא רציתי לגעת בזה, אבל זה שוב חוזר להיות כך, חשכו עיניי.

איזה דיבורים, איזה תת רמה של תרבות דיון, איזה מילים נלוזות, גסות כלפי מי שעומד בראש, כלפי מי שלא עומד בראש. חברה, אני מאוד מבקשת, אחרי שקראתי שוב את הדברים האלה, והישיבה התפוצצה בפעם הקודמת וראינו את המעמד המאוד מכובד במירכאות של השבעת הממשלה, שאנחנו נראים בערך כך, אני נורא מבקשת מכם, אי אפשר כך להמשיך עוד שנתיים וחצי להתדיין. אי אפשר. ואני חושבת שמי שלא מכבד את עצמו, ולא יאפק את עצמו, אז אני חושבת שצריך לנהוג בצורה שיו"ר, תאמר איך תנהג וכך נהג.

לעניין עצמו, לא הובא לשולחן הזה מעולם עניין בית הספר היסודי ובעיית המנהלת שלו. אני עובדת מול בית הספר היסודי בנושא מקשר אחד של מעברים. כך עבדנו עם המנהלת הקודמת, שלצערי לא עבדה טוב בנושא, ויכולתי בעניין הזה לחוות דעה עליה. לגבי איריס, לצערי, רק התחלנו את ההיכרות, ישבנו להיכרות של קביעה ותיאום עמדות, איך אנחנו רואים את המעברים, איפה אנחנו צריכים חיזוקים, מלגאים שאנחנו ניתן לה לעזור לה בכיתה ו'. היא טענה שכבר ב-ה' היא רואה את החולשה וזה יהיה להבאה גם חלש שנה אחרי זה, וזה צפוי לנו. לקחנו עוד מלגאי ונתנו לה גם ל-ה'. גם באנגלית וגם במתמטיקה. זה התחיל ברגל ימין מבחינת המלגאים, ומבחינת שיתוף בית הספר.

ופרצה המגיפה. ברגע שפרצה המגיפה, כל הנושא של קשר שלנו, שלי, בוועדת החינוך העל יסודי שלי, התחילה לרדת, איך לקרוא לזה, ירדה דרגה. למרות שעקבנו אחרי המלגאים אם הם יכולים לעשות בזום. למרות שביקשתי לדעת חתך של תלמידים שמאזינים בזום בכיתות ו' וכו'.

למרות שאשל הנשיא אמרתי – תהיו בהיכון מול מרכזות המקצוע של ו', כי אתם צריכים לעשות תיאום של קבלת הילדים אליכם, ומה צריך לעשות. התכנית הייתה פרושה, וככל שאפשר בשנות קורונה, נגענו בה.

אבל אי אפשר, כפי שאתם מתארים לעצמכם כאנשים נבונים, הרבה מעבר לזה לדעת. גם לא רציתי, אני אומר לכם בגילוי לב, ואני חושבת שאתם מספיק נבונים להבין את זה. אני לא מכניסה את האף עוד יותר עמוק לבית הספר היסודי, כי הייתה בהתחלת הדרך איזו חלוקה שהחלטנו עליה, היו לה סיבות. ואני באמת עושה כמיטב יכולתי אכן

מן המעבר, ואפילו יורדת לרמה ה', בידיעת קובי כמובן, נותנת עזרה כמה שאפשר גם שם, ואני ממשיכה בשלי.

העניין חורק. אני לא יודעת עד כמה אפשר לשים אצבע בשנת קורונה שהעניין חורק. ואני לא יודעת איך אפשר כל כך, חוץ משעברנו בשלום את זה, להגיד יותר מזה. אבל לא הביאו את העניינים לידיעתי לפחות. אולי יש כאלה שזה הובא לידיעתם. זה מובא לידיעתי דרך השולחן הזה, או זה מובא לידיעתי כשמזמינים אותי. אני לא הולכת ומחפשת ורוצה לשמוע מה לא טוב באיזה מקום.

להיפך, אם אני שומעת שמהו הצליח, אני אומרת יישר כוח גדול. הרי זה מה שאנחנו רוצים, להצליח. ואני לא השמעת דבר, כי לא היה מה להשמיע. לא הובא לידיעתי דבר, לא נאמר שמהו חורג. אני לא יודעת מאיפה אתם יודעים, אבל כנראה כל אחד יודע מהמקורות שלו. וגם לא שותפתי אף פעם, לא על ידי אף אחד מכם.

פרופ' מתי ליפשיץ: את חברה בווטסאפ של המועצה.

גב' ברוריה אליעז: נו.

פרופ' מתי ליפשיץ: וכבר הרבה מאוד זמן-

גב' ברוריה אליעז: לא הרבה מאוד זמן, לאחרונה, מאז שזה קורה עם איריס.

פרופ' מתי ליפשיץ: יש לי הרבה מה להגיד...

גב' ברוריה אליעז: אני עכשיו עונה, אני עונה לך. הפעם היחידה שאני, ברוריה אליעז, נפגשתי עם הנושא, זה כשהתחילו ההידברויות בווטסאפ. ועל נושא הווטסאפ אני רוצה לומר פה משהו עקרוני. אני בוחרת ככל שניתן, וזאת בחירה שאני רוצה, אני אישית מצהירה שאני אתמיד בה. איך שמתנהלים הדיבורים בווטסאפ, רמת הזלזול זה בזו, פגיעות אישיות עד כדי זה שאני אומרת לעצמי שאילו אני הייתי בעלת התפקיד או האיש שמכוונים אליו את הדברים האלה, הייתי אומרת לכם 'מויכעל טוייבעס', כך אמא שלי עליה השלום הייתה אומרת.

פרופ' מתי ליפשיץ: אנחנו רק יכולים...

גב' ברוריה אליעז: מה קרה? מה קרה? אני מתפרנסת? מה זה הדיבורים האלה? מה

זה הזלזול הזה? מה זו הפגיעות הזאת? כמו שזה קורה פה, זה קורה בווטסאפ. אני לא אתן יד בווטסאפ לזה. אילו היה משהו שאני יכולה לעזור לו, והייתי מכירה את המנהלת, אני לא מכירה, אמנם לכבודה עשיתי את המאמץ ודבר יחיד שהיה קשר בינינו, חוץ מהשיבות הראשונות על המעברים של כיתות ו' ו-ז', זה כשנסעתי ללווייה של אבא שלה. כיבדתי את זה, התאפשר לי טרמפ, לא יכולתי להגיע אחרת לשם, אבל התאפשר לי טרמפ והגעתי.

חוץ מזה, לא היה לי עם המנהלת דבר. משום, שוב אני חוזרת, שלא היה בעניינה שום דבר, לא לטוב ולא לרע, במשך הזמן שהיא פה. אולי ברכילויות, אולי בדיבורים, מאחורי אני לא יודעת איפה. אני לא בשיחות האלה של מאיפה שזה הגיע. ובווטסאפ, ברגע שהתחלתם להתכתב כמו שהתכתבתם, אל תצפו ממני שאני אתן לזה יד.

פרופ' מתי ליפשיץ: כנראה שלא נצטרך לצפות ממך גם בעתיד.

גב' ברוריה אליעז: אל תצפה ממני גם בעתיד לתת יד לרמה כזאת. לא.

(מדברים ביחד)

גב' ברוריה אליעז: אל תפריע לי באמצע. אם לא היית מפריע לי באמצע, לא הייתי עונה לך. אני אומרת דברים שלא נעימים לך, מתי. אם כל הסיבה-

פרופ' מתי ליפשיץ: אל תצעקי...

גב' ברוריה אליעז: מתי, סליחה. זה קולי.

פרופ' מתי ליפשיץ: זה לא קולך, זה צעקות.

גב' ברוריה אליעז: זה כן קולי.

מר יוסף ניסן: טוב, חברים, ברוריה.

מר שלומי שטרית: אנחנו גם רוצים לדבר.

גב' ברוריה אליעז: ולהבא, שגם לא תצפה ממני שאני אקח, שאני אכנס... דברים.

פרופ' מתי ליפשיץ: לא לצעוק, לא לצעוק.

גב' ברוריה אליעז: אני לא צועקת. ואתה גם הפרעת לי, כי גם אם צעקתי...

פרופ' מתי ליפשיץ: את רוצה שנכבד את דבריך? אל תצעקי.

גב' ברוריה אליעז: אני לא רוצה שתכבד את דברי.

פרופ' מתי ליפשיץ: אז אל תיתממי.

גב' ברוריה אליעז: אני כן אעשה מה שמצפוני מבין ואני לא אתן יד לזה שהחלטת שזה לא בסדר וההוא לא בסדר והשלישי לא בסדר והשמיני לא בסדר.

פרופ' מתי ליפשיץ: והראשונה שלא מתעניינת במה שקורה, זו את.

גב' ברוריה אליעז: אני לא יודעת מי לא בסדר.

(מדברים ביחד)

גב' ברוריה אליעז: סליחה, אני אומר דבר אחרון. אולי הלא בסדר באיזון, זה כמו שאנחנו, קובי אני רוצה שאתה גם תשמע את זה, כמו שאנחנו שוללים, אני לא יודעת למה, כי עד היום קובי אומר שהייתה אי הבנה. לא יודעת את פרטי הדברים. אני גם לא יודעת מה הייתה התרומה שאפשר להצביע עליה. ואני לא אתערב כשאני לא מכירה את הפרסונה. אני לא אתערב כשאני לא מכירה את המעשים שלה.

אני לא אתערב כשמישהי במשרד החינוך הכירה אותה בעבר ואמרה שהיא ראווה. אז אני צריכה לקבל את זה. אני לא אתערב, כשיש הורה שאומר שזה טוב. לא. אני לא אומר גם שום דבר נגד. לא אומר נגד. אבל אין לי בדיוק על מה לומר בעד.

אז סליחה, כשאין, במה לתמוך? אני לא יורדת כל כך נמוך ומדברת לא יפה על כל מיני פרסונות, אבל אני גם לא תומכת, כי אני לא יודעת בכלל מה המעלות, מעולם הם לא הובאו. אז באיזה מעלות בדיוק לתמוך? סליחה, וכאיש חינוך אתה צריך לתמוך כשיש במה, אתה צריך לשלול כשיש את מה לשלול, תודה.

מר יוסף ניסן: עפר?

מר שלומי שטרית: אני קודם רוצה להגיד, ולשאול את ברוריה, לספר לה כמה דברים.

מר יוסף ניסן: רגע, אתה רוצה לומר משהו בנושא?

מר שלומי שטרית: כן, כן. אני מקווה שלא תיקחי את הדברים גם באופן אישי.

גב' ברוריה אליעז: אל תדבר, אם אתה הולך לדבר עליי אישית, אז אל תדבר.

מר שלומי שטרית: לא לנושא הזה, לא לנושא הזה. ממש לא לנושא הזה.

גב' ברוריה אליעז: אני לא רוצה לדבר.

מר שלומי שטרית: ברוריה, לא, אני רוצה שתביני.

גב' ברוריה אליעז: אל תדבר איתי אם אתה רוצה לפגוע בי.

מר שלומי שטרית: לא, לא, לא, אני לא מתכוון לפגוע בדך.

גב' ברוריה אליעז: אתה רוצה לפגוע, אל תדבר.

מר שלומי שטרית: לא לפגוע בדך.

גב' ברוריה אליעז: אז מה אתה מתחיל פתיח?

מר שלומי שטרית: לספר לך מה אני מרגיש. אתם החלטתם לבנות בית ספר יסודי, בית ספר תיכון.

גב' ברוריה אליעז: שליחה, אתה יכול לעצור את זה, כי אנחנו לא...

מר שלומי שטרית: את באובססיביות דוחפת לדחוף שיהיה פה בית ספר תיכון.

גב' ברוריה אליעז: סליחה-

מר שלומי שטרית: מלחיצה אותו, משגעת אותו. אנחנו לא שותפים לזה אפילו.

גב' ברוריה אליעז: תגיד לי-

מר שלומי שטרית: אנחנו לא יודעים מה קורה פה.

גב' ברוריה אליעז: סליחה, אתה יודע...

מר שלומי שטרית: האובססיביות שלך ברוריה...

גב' ברוריה אליעז: אני חושבת שהדיון הוא בעניין אחר.

פרופ' מתי ליפשיץ: הנושא זה המנהלת.

מר שלומי שטרית: אבל זה תיכון...

(מדברים ביחד)

דובר: שלומי, זה לא הנושא.

מר שלומי שטרית: אז מבלי לשתף אותנו, מבלי לדעת מה קורה, מבלי לקבל החלטות אם אנחנו באמת רוצים בית ספר תיכון או לא, בגלל זה באמת היישוב פה חלוק. חלק מאוד-מאוד נכבד רוצה וחלק לא, וזאת החלטה, שאם אנחנו רוצים באמת בית ספר תיכון...

גב' ברוריה אליעז: עוד לא עצרנו...?

מר שלומי שטרית: ואני רוצה להגיד לך עוד משהו עכשיו. לגבי המנהלת, אני רוצה לספר לך משהו, לגבי המנהלת. יש לי אחות בבאר שבע, מנהלת בית ספר תיכון, מקיף ו'.

גב' ברוריה אליעז: תספר לי, היא הייתה סטודנטית שלי.

מר שלומי שטרית: יפה, נכון. וזה אחד מבתי הספר המובילים במדינת ישראל והכי גדול ב...

גב' ברוריה אליעז: בוא לא נגזים, בוא לא נגזים.

מר שלומי שטרית: אני רוצה לספר לכם שהיא וראש העיר, תקשיבו לי, אם אין לה תמיכה, אם ראש המועצה לא תומך במנהלת הבאה בכל הכוח, עזוב תיק החינוך, חפצי אני מכיר אותה, הכל טוב ויפה. אבל זה הכל ראש המועצה. ויוסי, אני מקווה באמת, המנהלת הבאה תניח לה, תן לה לעבוד, תן לה לעבוד. היא לא היחידה פה במועצה שיש לה את הבעיות האלה, יוסי.

גב' ברוריה אליעז: יוסי אסר עליה לעבוד.

מר שלומי שטרית: לא, המצב שהגענו גם בהנדסה.

מר יוסף ניסן: שלומי, שלומי, דבר על מנהלת בית הספר.

פרופ' מתי ליפשיץ: הנושא זה המנהלת. אני ביקשתי לא למנף את זה כמשהו פוליטי.

מר שלומי שטרית: זה לא פוליטי.

פרופ' מתי ליפשיץ: הנושא יקר מידי.

מר שלומי שטרית: הכל פה זה התנהלות, זה התנהלות.

מר יוסף ניסן: לא, הוא לא מתעסק בכלל בפוליטיקה.

מר שלומי שטרית: אני סיימתי, אבל זו התנהלות.

פרופ' מתי ליפשיץ: הנושא יקר.

גב' ברוריה אליעז: ההתנהלות היא ששוב אנחנו יורדים מה...

מר שלומי שטרית: אני לא בורח.

גב' ברוריה אליעז: אתה הלכת לאחותך, זה לא לעניין פה.

מר יוסף ניסן: עפר, כן.

פרופ' עפר לוי: אז ברמה האישית בהחלט צר לי מאוד שזה מה שקרה, שהשורה תחתונה שהמנהלת כנראה לא ממשיכה. מה שהצלחתי, אין לי ילדים רגע בבית הספר, אבל מהרשמים ששמעתי בהרבה הורים, זה קיבל ביטוי גם אחרי המשבר, בסך הכל נראה שהייתה שביעות רצון מהשינוי ומהתהליכים, וקיוויתי מאוד שלא נגיע לנקודה הזאת.

אני יושב ב-2 ועדות החינוך, לא עלה מעולם בוועדה של קובי, לא היה שם שיח על זה שמשו לא בסדר עם המנהלת. זה ברור לי שיש לזה משקל והשפעה לחוסר התקשורת, חוסר השיח, חוסר גיבוי. אני חושב שגם קובי לקח אחריות ואמר את זה. זה שלא מעניין אותי? מאוד מעניין אותי. ואם אני בוחר מסיבות דומות אולי לשל ברוריה לא להיכנס לשיח שהוא מאוד לא ראוי בעיניי, מאוד לא הולם. כל אחד העמדה שלו ברורה מראש, מה שהוא יגיד ומה שהוא יגיב. אז זה גם, זו בחירה שלי, שלא אכפת לי ואני לא מעורב. אני כן מעורב, יש פה הרבה אנשים שיודעים את זה. אני אומר, אם אני חושב שזה יתרום מה שאני אגיד. אני לא כותב כדי שיראו שאני כותב.

גב' ברוריה אליעז: אני גם לא אכתוב אם זה ימשיך.

פרופ' עפר לוי: קיוויתי שניתן יהיה לעשות מה שאפשר, ושזה לא מאוחר מידיי, ולהעניק את הגיבוי ולגרום למנהלת לשנות את החלטתה.

גב' רונית דמרי עייאש: תודה עפר, בדיוק רציתי לשאול. לדעתי זה עוד הפיך.

גב' ברוריה אליעז: בואו, תנו לו לסיים.

מר יוסף ניסן: תנו לו לסיים רגע.

פרופ' עפר לוי: הגעתי לפגישה גם עם קובי, גם עם עדי, עם ועד הורים מרכזי. ואמרתי להם שם את מה שאני חושב. אני יודע שלאחר מספר ימים נערכה פגישה, שאני שמעתי מגורמים שהיו שם, שהדברים שם מאוד תואמים גם את מה שקובי אומר, שהייתה פגישה טובה, פגישה ארוכה של כמה שעות, שבה 2 הצדדים לקחו אחריות, ו-2 הצדדים הבינו שהיה אפשר והיה צריך לעשות דברים אחרת.

גב' רונית דמרי עייאש: והפציינט מת.

פרופ' עפר לוי: הייתה לי תקווה גדולה שזה אומר – הנה, נראה שאולי היה צריך את הזעזוע הזה ומעז יצא מתוק. ומאוד התאכזבתי להבין שהמנהלת גיבשה את ההחלטה שלה. וכפי שזה נראה, זה בלתי הפיך.

גב' ברוריה אליעז: אוקיי.

פרופ' עפר לוי: אני חושב שוב, יכול להיות שהיה אפשר לעשות דברים אחרת. אני כן יודע שכן נעשו מאמצים. אני יודע שהיא קיבלה המון גיבוי, בטוח יש לו גם משקל. ומאוד צר לי שהיא החליטה את מה שהחליטה אבל בסוף, בסוף זו גם החלטה שלה.

גב' ברוריה אליעז: השמיעו כאן איזו הערה שאולי זה הפיך, אז...

פרופ' עפר לוי: אני מאוד מקווה, אני מאוד מקווה.

מר שלומי שטרית: ראש המועצה נפגש איתה?

פרופ' עפר לוי: רגע, שלומי. אני מדבר.

גב' ברוריה אליעז: שלומי, אתה...?

מר שלומי שטרית: לא, אני רוצה לדעת אם רוצה המועצה ירצה – אז היא תחזור.

גב' ברוריה אליעז: לא כשדנים אתה רוצה לדעת. אתה רוצה לדעת אחרי ש...

מר יוסף ניסן: עפר, עפר.

פרופ' עפר לוי: אז אני כן חושב שעדיין, אם יש פתח ויש אפשרות להשאיר אותה כאן, אני חושב שהדבר האחרון שצריכים לבית הספר זה עוד זעזוע. היה זעזוע, האווירה נראית עכשיו הרבה יותר טובה. ובסופו של דבר זה תלוי בה. ויש נקודה ששוב, אחרי שהיה לה את הזמן והיא לקחה את הזמן לחשוב והיא אמרה 'לא', הלוואי שזה לא סופי, אבל ככה זה נראה כרגע. צריך לראות איך ממשיכים, צריך להפיק לקחים. אני גם בתור חבר בוועדת חינוך לוקח אחריות.

גב' רונית דמרי עייאש: תוציא מכתב עכשיו מיוסי-

מר יוסף ניסן: תני לו לסיים, נו, תני לו לסיים.

גב' רונית דמרי עייאש: הוא סיים.

פרופ' עפר לוי: לא סיימתי. אני מקווה שעדיין ניתן יהיה להציל גם עם איריס, אבל בסופו של דבר זה תלוי בה. אבל אנחנו מתקרבים כרגע גם לתחילת שנה הבאה, צריך לקבל החלטות. אז יש נקודה, שיהיה ברור מה לעשות. אפשר להסתכל קדימה, להפיק לקחים, אבל אי אפשר לשנות כרגע את המציאות ואת הרצון שלה. אני חושב שחשוב מאוד שיהיה שיח ותקשורת רציפה בין ועדת חינוך, ועד הורים מרכזי והמנהלת. לא היה מספיק, לכולם כבר ברור, גם קובי אמר את זה, ולהבא חשוב מאוד שזה יהיה, ולהבא יש גם מתחים, אז שלא בסוף יצא פיצוץ כזה גדול, שיהיה אפשר... להציל אותם.

גב' ברוריה אליעז: רונית, את חושבת שזה הפיך?

גב' רונית דמרי עייאש: אני, התחושה שלי, התחושה, אבל אני לא חלק מה... התחושה שלי זה שאם עומדים 2 קברניטי החינוך, ראש מועצה, ראש מחלקת חינוך-

מר שלומי שטרית: ראש המועצה לא רוצה אותה, נו די.

גב' רונית דמרי עייאש: רגע. מוציא מכתב אליה.

מר שלומי שטרית: הוא היה קורא לה והיה מחזיר אותה.

מר כפיר מימון: הוא בכלל לא יודע מה הוא רוצה.

מר שלומי שטרית: אם הוא היה רוצה אותה, הוא היה קורא לה ומחר היא הייתה חוזרת.

מר יוסף ניסן: שלומי, שלומי, שלומי.

מר שלומי שטרית: די, נו. הוא לא יכל לקרוא לה לדבר איתה עד עכשיו?

גב' ברוריה אליעז: שלומי, הראש מתפוצץ.

מר שלומי שטרית: די עם ה.. שלכם. די. הוצאתם אותי מדעתי. יש פה ראש מועצה... גיבוי...

(מדברים ביחד)

גב' רונית דמרי עייאש: אני רק אומרת, שאם ירצה ראש מועצה וראש מחלקת חינוך, ומוציא חברים - אנחנו מאחוריך, תישארי, יש קביעות בעוד שנה. כל המילים שהיא רוצה לקבל-

גב' ברוריה אליעז: מקווים, מקווים שיהיה.

גב' רונית דמרי עייאש: אני לא יודעת, הניסוח הוא לא עליי עכשיו, כן? ... ניסוח. לבוא ולהגיד - אנחנו מאחוריך, בית הספר מאחוריך, ההורים מאחוריך, הוועד, הזה, תישארי, נותנים לך קביעות בעוד שנה. חותמת של ראש מחלקת חינוך, של ראש מועצה, של מחלקת החינוך, המפקח, מי שלא יושב שם. בואו ננסה גם את זה. אני לא יודעת.

פרופ' מתי ליפשיץ: רבותיי, כמו שכתבתי TOO LATE TOO LITTLE.

גב' רונית דמרי עייאש: זה בטוח. אבל אני...

פרופ' מתי ליפשיץ: כל אחד יעשה חשבון נפש למה היא הולכת.

מר יוסף ניסן: חברים, אני רוצה להתייחס.

גב' ברוריה אליעז: לא, אבל אולי רונית העלתה, נאמר, איך נקרא לזה, בדקה ה-90.

גב' רונית דמרי עייאש: נכון.

גב' ברוריה אליעז: אולי היא העלתה-

גב' רונית דמרי עייאש: בהארכה, בהארכה, אפילו לא בדקה ה-90.

גב' ברוריה אליעז: האם כולם תמימי דעים. כי אני שוב אומרת לכם.

גב' רונית דמרי עייאש: זה מעשה שהוא צריך לעשות והוא צריך לעשות...

גב' ברוריה אליעז: אם כולם תמימי דעים, מי שעבד איתה, תמים דעים שזה מה שצריך לעשות – כדאי לנסות את זה.

גב' רונית דמרי עייאש: ועוד משהו, אולי רענון של ועדת החינוך, סתם אני זורקת רק-

עו"ד קובי נודלמן: אל תטילו רפש בוועדה, בבקשה.

גב' רונית דמרי עייאש: לא, לא, באמת, אני עוצרת. תנו לה תחושה של אנשים שרוצים אותך, ולהיאחז בזה.

מר יוסף ניסן: תודה. אני רוצה להתייחס. ראשית, קודם כל להתייחס לדברים של כפיר, שצחקתי במהלך הדיון, אז שמזכירת המועצה הראתה לי בדיחה, אז צחקתי. וזה לא קשור לדיון עצמו.

(מדברים ביחד)

גב' רונית דמרי עייאש: אתה משקר. אתה משקר... בדיחה.

מר יוסף ניסן: בסדר, הבנתי. ואם כבר מדברים על התנהגות אישית, היום נסעתי בשרונית עם עוד תושב היישוב וכפיר רץ בדרך, והוא עושה לי אצבע משולשת.

מר כפיר מימון: מאשר.

מר יוסף ניסן: אז אני התביישתי כראש מועצה וכחבר מועצה שעושה דברים כאלה.

מר כפיר מימון: אני לא צריך להתבייש, ברור.

מר יוסף ניסן: אבל בן אדם שנמצא פה באנרגיות כל כך שליליות כדי רק להראות איך ראש המועצה לא עובד נכון ולא עובד טוב והוא חלש-

מר כפיר מימון: ברור.

מר יוסף ניסן: שזה מה שמשאיר אותך פה, אני אישית לא יכול לקבל את זה, אבל זה שלך.

מר כפיר מימון: אולי תסיק את המסקנות.

מר יוסף ניסן: זה שלך.

מר כפיר מימון: לטובת כולנו.

מר יוסף ניסן: בסדר. אם אתה משקיע מזמנך, ובאמת זמן יקר-

מר כפיר מימון: לא השקעתי שום דבר, זה לקח לי שנייה.

מר יוסף ניסן: אתה בן אדם שהזמן שלו יקר.

מר כפיר מימון: זה לקח לי שנייה.

מר יוסף ניסן: ואתה מגיע לפה פעם אחרי פעם רק כדי להוכיח את ראש המועצה וזו האנרגיה היחידה ואתה לא... חיובי, שום דבר חיובי לטובת היישוב – אז תסיק את המסקנה שלך.

מר כפיר מימון: כשנעשו דברים טובים, אני אמרתי ותמכתי.

מר יוסף ניסן: בסדר, אוקיי.

מר כפיר מימון: אבל כשאתה הורס את היישוב, יראו לך מה אתה עושה.

גב' רונית דמרי עייאש: הורס את היישוב.

מר יוסף ניסן: הורס את היישוב? בסדר, מאה אחוז. אז אני מציע שתתמודד עוד פעם ותציל את היישוב.

מר כפיר מימון: בחיים, בחיים... הנה, אומר את זה בפעם המיליון לפרוטוקול.

גב' ברוריה אליעז: טוב, בואו, חבר'ה, אנחנו שוב ירדנו...

מר יוסף ניסן: בנושא איריס, אני חושב שגם איריס בעצמה, בכל סיטואציה שהיא, שמעתי אותה אומרת שהמועצה נתנה לה גיבוי מלא וזאת הייתה נקודת האור שלה, ומנהלת מחלקת חינוך. ובטח כלפיי, זאת אומרת, היא גם יודעת את זה ומבינה את זה.

ואני דיברתי איתה לא פעם ולא פעמיים, גם כשנוצר המצב. אני וקובי הוצאנו מכתב משותף שעבר להנהגת ההורים, ואני חושב שעשינו את מה שאנחנו צריכים לעשות, כדי להראות לה שאנחנו מגבים אותה באלף אחוז. לא במאה אחוז, באלף אחוז.

גב' רונית דמרי עייאש: יוסי, אתה צוחק?

מר יוסף ניסן: ואני חושב בסופו של דבר, כמו שאנחנו אומרים, לטנגו צריך 2. וניסינו לתקן בכל דרך שהיא. באמת, אני גם דיברתי איתה באופן אישי.

גב' רונית דמרי עייאש: מה ניסיתם לעשות כדי לטפל?

מר יוסף ניסן: עזבי.

גב' רונית דמרי עייאש: בוא, הנה פה על השולחן. מה ניסיתם לעשות בשביל לטפל?

מר יוסף ניסן: מה זאת אומרת? דיברתי.

גב' רונית דמרי עייאש: הוצאת מכתב עלוב, שכתב לך, באמת מתי כתב לך, זה היה נורא.

מר יוסף ניסן: רונית, אני לא הפרעתי לך. רונית, אני לא הפרעתי לך.

גב' רונית דמרי עייאש: אתה צודק.

מר יוסף ניסן: אני לא הפרעתי לך.

גב' רונית דמרי עייאש: צודק.

גב' ברוריה אליעז: רונית, אל תתחילי עוד פעם עם הניסוחים האלה.

מר יוסף ניסן: אני חושב שהמכתב הזה הראה תמיכה בלתי מסויגת. שום דבר אי אפשר להבין מהמכתב הזה שאין פה תמיכה מלאה במאה אחוז. וגם קובי הבין שהוא טעה. דיברנו גם אני וקובי. וקובי, אני אומר לכם במאה אחוז, שהוא ניסה לתקן את זה במיליון אחוז, ולהחזיר את הגלגל אחורה. אבל עוד פעם בסופו של דבר גם אני דיברתי איתה באופן אישי. אמרתי לה – תקשיבי, ההחלטה היא בסוף שלך, יש לך גיבוי גם מחברי המועצה, מההורים, כל המערכת תומכת בך, ועד הורים מרכזי, כולם תומכים בך. אני לא חושב שאת עושה דבר נכון. ואם באמת חשובה לך הדרך והחינוך של היישוב, והעתיד של היישוב, את צריכה להישאר. אני חושב שכן יש דרך, אני חושב שכן יש דרך, זה לא סוף פסוק, ככה אני רואה את זה, ויכול להיות שאני אתבדה, אבל אני חושב שזה לא סוף פסוק ועוד דברים ייעשו. ואני בטוח שגם קובי מבין את זה ויודע שזה מה שאנחנו צריכים לעשות. זהו, אין לי יותר מזה מה להוסיף.

גב' ברוריה אליעז: אוקיי, עוד ניסיון.

מר יוסף ניסן: עוד ניסיון.

גב' ברוריה אליעז: אוקיי.

עו"ד קובי נודלמן: זה לא פסק מאז.

גב' ברוריה אליעז: אוקיי, בסדר.

מר יוסף ניסן: לגמרי. בסדר? מיצינו את הסוגיה הזו? אוקיי.

גב' עדנה זטלאוי: אנחנו נועלים את הישיבה.

מר יוסף ניסן: כן, נועלים את הישיבה.

(-)
גב' עדנה זטלאוי
מזכירת המועצה

(-)
מר יוסף ניסן
ראש המועצה